

РАДОМИР УЉАРЕВИЋ

ЛАЗА КОСТИЋ САМ СОБОМ

Сам сам. Покајну шапћем молитву,
А све је већи Божији страх,
Сад и ја видим крваву бритву,
Њен као код Хлебњикова мах,
Приносимо и себе за жртву,
Док издишемо последњи дах.
Душа још снатри у охолости;
Опрости, мајко света, опрости.

Полетех ка њој пуст и сиротан,
У сну се јави и Господ Бог,
Све то би радост, и би страхота,
Лажног мегалополиса смог,
И само блуд је, или чистота,
Несмисленог живота тог.
Завапили смо у ништожности;
Опрости, мајко света, опрости.

Тамна ће ноћца страсти да стиша
Док ткаља последње узе тка,
И препотопска се слива киша,
Из забрањеног долази сна.
Снајпериста док подеси нишан
А тај у прсте судбину зна.
Пожали нас у нашој жалости;
Опрости, мајко света, опрости.

О, небеснице, звездо пресјајна,
Уз шкргут зуба и вечни плач.

О, безњенице ненељеснаја –
Ти сама си благи посматрач,
Судбина све више изљеснаја,
Љубав је касна двосекли мач.
Не узми за зло све те нежности;
Опусти, мајко света, оппусти.

Године су се у сан уплеле,
Јави се сунце ноћу што сја,
Младост и руже што су увеле
Као да уводе нас у рај,
Тамо где су нас песме сусреле
Навек ћу будан чекати ја
У садашњости, и будућности;
Опусти, мајко света, оппусти.

Ко сабласт она дође из несна
Или је све то загробни сан,
Кроз поља смрти, у свет чудеса
Као из мркле ноћи у дан
К мени убогом, чедна и свесна;
Знам, то је тајни божански план.
Помилуј нас у својој крепости;
Опусти, мајко света, оппусти.

Времена ова за љубав нису,
Свет је припремљен за нови пад,
Живи и мртви заједно сви су –
Лепота то је беда и јад.
Препознао се у Новалису –
Самоубица нађе свој град.
Погледај нас по својој милости;
Опусти, мајко света, оппусти.

Борба још траје у свакој части,
Мозак је непобедив, а страст,
Иако чисто чедо пропасти,
Искусила је победе сласт.
На другој страни руже ће цвасти,
Твоја је игра: игла и пласт
Видљива си у невидљивости;
Опусти, мајко света, оппусти.

Што је земаљско – небо препозна,
Што је небеско – земљи не да,
А човек шта је, то сами Бог зна
Док се у човеку огледа:
Упокојеног маска је грозна
Док мртво око не прогледа.
Што љубили смо и у старости;
Опрости, мајко света, опрости.

Ко смо и зашто тако спојени,
У неспојив уведени склад,
У бићу истом, а раздвојени,
Вознесење или грехопад
Занесени упокојени –
Није ли старац сувише млад.
Пре но старе што почину кости;
Опрости, мајко света, опрости.

Бесмртношћу смо навек проклети,
Тако су близу љубав и смрт,
Није ли љубав ковчег заветни,
А живот непрекинута нит,
И мртве драге тај осмех сетни,
Химне ноћи зори у освит.
Мач ће нам врела срца пробости;
Опрости, мајко света, опрости.

Чуј: *никад више*, док пијем вино –
За мном шапуће непоменик,
Тужиш за драгом, за њом једином –
Канда је пронашла нови трик,
Помутила и прво, и ино,
Ненадно дошла у овај слик.
Гавран јавља за грехе смртности;
Опрости, мајко света, опрости.

Живи огањ у голим рукама –
Кад угледасмо светлости сев,
Земаљска нас не обузе тама
Искусили су Божији гнев,
Скончали сви у слатким мукама
И испевали последњи спев.
Закрили нас у нашој нагости;
Опрости, мајко света, опрости.

Док смртници још ништа не слуте,
Прими нас грешнике под свој кров,
Док још небеске оргуље ћуте,
Из непознатих светова зов,
Пре него што се очи замуће,
Сваки у прошлости да је нов!
Помилуј светове вакрснуте –
Лучама с неба путе засуте,
И измолили као да су те,
Да делове нам вратиш расуте,
И у пределе још нетакнуте
Сва уста што целивала су те,
Све векове, све часе згаснуте,
Године, дане, сате, минуте;
Santa Maria della Sallute.